

Vissza a jövőből III.

Mini sci-fik

Találkozás Moszkvában

2025-ben, nyolcvan éves koromban szerető családom befizetett egy moszkvai társasutazásra. Mivel Budapest és Moszkva között repülőgép már régen nem járt, két napig utaztunk a gőzmozdonnyal vontatott szerelvényen, kicsit fárasztó volt, de legalább láthattuk a 2015-ben ismét kikiáltott Szovjetunió gyönyörű tájait. Csapnál a határőrök és a vámosok is nagyon kedvesek voltak, csak a fiatalokról szedték le a farmernadrágot és vették el tőlük a mobiltévéjét. A szállodában kaptunk fekete teát és fekete kenyeret, majd látogatást tettünk a GUM áruházban, ahol vettem a dédunokáknak matrisoska-babát és az unokáknak valódi orosz mustárt. A sorállás közben sikerült néhány egyszerű szovjet elvtárral is szóba elegyednem, bár őket egy idő után elvezették. Most, hogy ismét közös a szovjet-magyar határ, mindenki boldog, meg is köszönte az idegenvezetőnk a nagy burgonyaszállítmányt, amellyel Moszkva segített az éhező magyarokon. A Vörös téren megtekintettük Lenin és Putyin közös mauzóleumát, sajnos, fényképezni nem volt szabad, viszont nem kellett sorban állnunk, a külföldieket mindig előre engedik, mint régen. A Kreml fala mellett elsétálva két toprongyos ember magyarul köszönt ránk, nyilván meghallották beszélgetésünket. Kiderült, ők is magyarok, régi szovjet tányérsapkákat, kitüntetések és Putyin-szobrocskákat árultak. Az egyik férfi hórihorgas, szemüveges, lassú beszédű volt, a másik alacsonyabb, erősen pislogó, mindig mosolygó, ami ritkaság a Szovjetunióban. Csak később súgták meg nekem, hogy történelmi találkozás volt, hiszen maga Gyurcsány és Bajnai elvtárs volt, akivel néhány szót válthattunk. Azt mondják, nemrég kaptak

engedélyt arra, hogy Szibériából Moszkvába költözhesse nek, de mivel semmihez sem értenek, így csak emléktárgyak árusítására kaptak engedélyt. Most zárom soraimat, a levelet még ellenőriztetnem kell az illetékes hatóságnál, de őszintén remélem, még viszontláthatom szeretett hazámat, a Szovjet-Magyar Szocialista Népköztársaságot.

Széchenyi időgépe

1860. áprilisának elején a döblingi elmeszanatóriumban gróf Széchenyi István bizalmas beszélgetésbe bonyolódott egy ápolttal a gyönyörű parkban. Nem először folytattak eszmecsere, hiszen Dvorák úr, a feltaláló kiváló sakkozó volt, és állandóan hóna alatt hordta sakk-készletét, készen arra, hogy bárkivel megmérkőzzék, akár a parkban cirkáló titkosrendőrökkel is. Dvorák úr sakkozás közben találmányairól is beszámolt, és a gróf hálás hallgatóságnak bizonyult, mert a felét sem értette annak, amit a cseh férfiú rossz német-séggel előadott. Annyit azonban megértett, hogy Dvorák hosszú évek óta valamiféle időgépen dolgozik, melyhez a tébolyda igazgatósága minden segítséget megad, mert a feltaláló családja nagyon generózusan támogatja a szanatórium működését.

A feltaláló izgatottan tájékoztatta a grófot, hogy komoly áttörést sikerült elérnie: a gépe egyelőre csak állóképeket közvetít a jövőből, de már egészen jól kivehetőek az épületek, sőt az emberek is százötven éves időtávon belül. A gróf méla nyájassággal követte a feltalálót a műhelybe, ahol egy tükörlapra vetítve valóban érdekes látvány tárult szeme elé.

- Ez itt Pest-Buda látképe, ha nem tévedek, 2009 áprilisában – magyarázta Dvorák. – A

gróf úr láthatja a Dunát, amott a Lánchíd, de még több is épült, igen csúfak, ha nem sértem meg vele.

Széchenyi elérzékenyült, amikor felismerte a hidat, életének egyik legfontosabb művét, bár nem egészen úgy festett, ahogyan ő megálmodta. A feltaláló állított valamilyen kapcsolón, most még nagyobb panoráma tárult fel, hatalmas, kaptárszerű képződményekkel. Először gabonátárolóknak tűntek, de az ablakok és erkélyek azt valószínűsítették, hogy emberi hajlékok, talán börtönök voltak az építmények.

- Milliom ember is lehet Pest-Budán – rebegte a gróf. – Nem tudunk kissé közelebb menni?

A cseh megint elforgatott egy fényes rézkereket. Most már egészen apró részletek is mutatkoztak a tükörlapon. Rengeteg szekér, ló nélkül, mocskos utcák, nem magyar ruhát viselő, szomorú emberek, telefirkált falak, rengeteg szemét, és fák, bokrok szinte sehol.

Odakint a titkosügynökök megpróbálták belesni az ablakon, de nem észleltek semmi gyanúsat.

Gróf Széchenyi István megveregette Dvorák úr vállát, majd lakosztályába vonult és sűrű pipafüstbe burkolózott.

Másnap, 1860. április 8-án pisztolylövés dördült Döblingben.

Krisztus után 2500

A marslakók, akiknek létezését a tudomány évezredek óta vitatta, csak az emberség teljes kihalása után merészkedtek vissza a Földre, melynek valamikor ötszázezer éve elindították fejlődését. A nukleáris háború után az egykor oly gyönyörű bolygó gyászos képet mutatott, életnek semmi nyoma nem volt, a kataklizmában minden víz elpárolgott a Földről, úgyhogy egyes marsbéli tudósok arra a téves következtetésre jutottak, hogy ezen a bolygón soha nem is volt, nem is lehetett víz, sőt élet sem. Az akadémikusok és az amatőr csillagászok, történészek és régészek között egyre élesebb és hevesebb vita bontakozott ki, úgyhogy a Mars Nagytanácsa tényfeltárási expedíciót küldött a Földre, nem csupán robotokat, melyeket egykor a földlakók azono-

sítatlan repülő tárgyként értékelték és tisztelték. A korábbi expedíciók során viszonylag pontos térképek készültek a Földről, így nem okozott különösebb nehézséget, hogy éppen egy kontinens közepén, a legnagyobb, kiszáradt folyó medrében szálljon le az űrhajó. A tudósok munkába állították gépeiket, és hamarosan kiderült, a Kárpát-medencében értek földet, a Duna völgyében, egy régi főváros romjai felett, melyet egykor a bennszülöttek Budapestnek neveztek. Az évszázadok során a folytonos homokviharok elfedték a romokat, de a vizsgálatok során rábukkantak egy mélyen fekvő alagútra vagy tárnára, mely egészen a folyóig vezetett. A tudósok szerint a tárna a háború előtt készült, hogy menedéket nyújtson a lakosoknak, de a régészeti munka során nem találtak emberi maradványokat, csupán ismeretlen rendeltetésű, hatalmas gépeket, melyek valószínűleg az alagutat fúrták. A marsbéli nyelvészek számára nagy rejtélyt jelentett egy felirat, melyen az állt: 4. METRÓ, talán a bennszülöttek negyedik világvárosa, metropolisza lehetett a világégés előtt. Egyes vélemények szerint az alagút kultikus célokat szolgált, talán itt áldozták fel a járat alapítóját, akinek nevét ugyancsak megőrizte egy felirat: DEMSZKY, bár az is lehet, hogy ez az őslakók átokformulája volt, akárcsak egy másik, félig elszenesedett rovás, mely egy másik istenségre, valami BAMCO-ra utalt. Az akadémiai vita jelenleg is tart.

A láthatatlan ember

A pszichiáter rosszkedvűen nézegette a páciensét, és arra gondolt, ha nem restelné, ő maga is lélekgyógyászhoz fordulna, annyira elviselhetetlen már ez az élet Magyarországon. Sójajtott egyet, és legbölcsebb ábrázata felöltve megkérte a beteget, foglalja össze panaszának lényegét. Kovács úr, a hatvanöt éves, nyugdíjas tanár lesütött szemmel kezdett mondókájába.

- Doktor úr, én a feleségem biztatására jöttem el, bár őszintén szólva nem hiszem, hogy bárki is tudna rajtam segíteni. Tudja, én nem vagyok bolond.

- Hát persze, hogy nem – válaszolt a pszichiáter nyájasan. – Folytassa, kérem!

- Szóval az a helyzet, hogy én láthatatlan vagyok.

- Valóban? – sóhajtott a pszichiáter.

- Nem mindig, doktor úr, például most nem. Ön lát engem, semmi kétség. De számtalan esetben azt tapasztalom, hogy láthatatlan vagyok.

- Meséljen!

- Nos, például az utcán megyek, és belém ütköznek, fellöknek, a járdán kerékpározó emberek elől félre kell ugranom, akárcsak a gyalogátkelőn az autók elől. Ha néha beülök a régi Škodámba, kifejezetten halálfélelmem van. Nem adják meg az elsőbbséget, leszorítanak. Csak egyetlen magyarázat lehetséges: láthatatlan vagyok. De máshol is hasonló a helyzet. Bemegyek valahová ügyeimet intézni, vásárolni. Nem fogadják a köszönésemet, senki sem néz rám.

- Ezeket a dolgokat csak mostanában tapasztalta?

- Főleg mióta nyugdíjas vagyok. De az igazat megvallva tanári pályám során is néha éreztem ezt. Beléptem az osztályterembe, és a tanulók észre sem vettek. A tanáriban, amikor az értekezleten béremelésről vagy jutalmazásról esett szó, láthatatlanná váltam. Azok a régi barátaim, akik karriert csináltak, meggazdagodtak, nem ismernek meg az utcán.

Az orvos homlokát ráncolta. – Nézze, Kovács úr, beszéljünk nyíltan, mint férfi a férfival. Sajnos, ez sajátos magyar betegség, mely a korral jár. Felírhatok önnek valamilyen nyugtatót, de a tudomány jelenlegi állása szerint ez a fajta láthatatlansági szindróma nem gyógyítható.

Kovács úr lassan felállt, kotorászni kezdett a zsebében.

- Hagyja csak, uram! – mondta a pszichiáter, akinek ősz haján megcsillant a napfény. – Magam is szenvedek ettől a bajtól. Legalább mi, láthatatlanok tartsunk össze!

Sarkosan fogalmazva

2016-ban, amikor Törökország is csatlakozott az Európai Unióhoz, számos kényes kérdés merült fel, hiszen ez volt az első iszlám ország a közösségben. Törökország egyebek

között csak azzal a feltétellel vállalta a tagságot, ha törvénybe iktatják az örmény népirtás állításának szigorú tilalmát, a holokauszt-tagadás büntetésének mintájára. A felvétel után azonban a törökök újabb követelésekkel álltak elő, például az európai történelemkönyvek revízióját igényelték, mivel azok a törökökre nézve súlyosan sértő és kirekesztő állításokat tartalmaznak. A „mohácsi vést” különösen fájlalták, mivel a törökök valójában felakarták szabadítani a hitetlen gyaurokat, akik kitörő lelkesedéssel fogadták a muszlim sereget, mely megszabadította őket a királyok, főurak és főpapok kizsákmányolásától. Átadták mindazon könyvek és filmek listáját is, melyek sértik a hagyományos török-magyar barátságot, ezek között első helyen szerepelt a kifejezetten uszító Egri csillagok. Az Európai Parlamentben heves vita bontakozott ki az ügyben, de a nyugati tagállamok, ahová nem jutottak el a török felszabadítók, végül is zöld utat adtak a török követeléseknek. Így aztán a jelzett művek indexre kerültek, a magyar cenzúrabizottság elnökévé Lendvai Ildikót választották, a történelemkönyvekben pedig a „mohácsi vést” kifejezést „mohácsi győzelemre”, azaz mohácsi viktóriára változtatták. A magyar országgyűlés balliberális képviselői egyöntetűen törvénybe iktatták az uniós határozatot, és egyperces néma felállással emlékeztek meg a mohácsi viktória török áldozatairól.

Rizsinfluenza

A világ legnagyobb gyógyszergyárainak képviselői szokott helyükön, egy svájci menedékházban találkoztak újra, teljes titokban. Megtárgyalták a sertésinfluenza terjedésének eddigi eredményeit, és elégedettségüknek adtak kifejezést, hogy fellendült a szérumgyártás. Az is siker volt, hogy a világsajtó elhitte, a vírus esetleg egy észak-kínai vagy orosz laboratóriumból került ki. De a gyógyszergyáraknak a jövőre is fel kell készülniük, nem ülhetnek a babérokon. Volt már kergemarhákór, madárinfluenza, most valami újat kellene kitalálni. Valaki felvetette a halinfluenzát, de hosszas vita után lemondtak az ötletről, mert ez nem valószínű, hogy világvárossá fenyegetne, hiszen számos országban alig fogyaszt

tanak halat. Végül meghallgatták Erwin Steiner professzor javaslatát, aki a rizsinfluenza veszélyét tartotta legalkalmasabbnak a profitnövelésre. „Igaz, hogy eddigi kutatásaink szerint a növények nem lehetnek influenzások, de erősen dolgozunk rajta, és közel vagyunk a megoldáshoz. Különben sem szükséges bizonyítanunk a rizsinfluenza jelenlétét, elég, ha nem zárjuk ki a lehetőségét. A rizstermelés majd visszaesik, a rizsrészvényekkel együtt, ezeket mind felvásároljuk, majd bejelentjük, hogy a rizsinfluenza a vártnál enyhébb lefolyású volt. Sajnálatos módon néhány milliós ember éhen fog halni, de ez járulékos vesztesége minden tudományos áttörésnek.” A nagy világkorszernak képviselői elégedetten tértek haza, mert a világválságból is meg lehet találni a kiutat kellő előrelátással.

Kétéltű emberek

Gyermekkorom egyik kedves olvasmánya volt Alekszandr Beljajev A kétéltű ember című regénye, a belőle készült szovjet filmre is jól emlékszem – nyilatkozta New Yorkban Gianni Vitelli olasz professzor 2011-ben, aki izgalmas cikket közölt a Nature and Science című lapban a mesterséges kopoltyú, illetve az embrionális korban kifejlészthető emberi kétéltűség kérdéséről. Egy szabadalom ugyan már védte a mesterséges kopoltyú technikai ötletét, de a genetikai illetve embrionális beavatkozás a világ országainak nagy részében szigorúan tiltott tevékenység volt, így Olaszországban is. Dr. Vitelli Japánban akarta egy előadás után bemutatni az első kétéltű embert, de nagy sikerű előadása után nyoma veszett. Vitelli működését a tudósok többsége sarlatánságnak minősítette, különösen azon elméletét, hogy a minden világvallásban szereplő nagy vízözönt éppen azok az emberek élhették csak túl, amelyek már korábban is kétéltűek voltak, azaz rendelkeztek tüdővel és kopoltyúval is. A tudósok legfőbb ellenérve az volt, hogy az emlősök állandó testhőmérsékletét kopoltyús légzéssel nem lehet fenntartani, márpedig a tengervíz változó és gyakran igen hideg hőmérséklete miatt csak a halak képesek erre, melyeknek testhőmérséklete szintén változó.

Japán, mely már évtizedek óta túlnépesséssel küzdött a szigetországban, különösen fájta a professzor eltűnését, hiszen nagy, víz alatti lakótelepek, gyárak és ültetvények létesítésével akarta bővíteni egyre szűkösebb életterét.

Néhány év múlva kitört a III. világháború, az emberiség háromnegyede megsemmisült, a maradék pedig sugárbetegségben pusztult el, lassan és kínosan. Mindössze néhány távoli, hegyi törzs vészelté át az öngyilkos háborút – ezek kőkori szintre visszasüllyedve tengették életüket nemzedékeken át, szájról szájra hagyományozva a Nagy Háború mítoszát. A nukleáris háború felgyorsította a földtani folyamatokat, hatalmas földrengések rázták meg a bolygót, melynek tengerei előbb eljegesedtek, majd a nagy olvadás után újabb vízözön keletkezett.

Sok-sok ezer év múlva ismét apadni kezdett a világtenger, és a kétéltű emberek kímásztak a vízből, nagyot szippantottak az ózondús levegőből, és elkezdtek nagy kőhal-mokat építeni istenük tiszteletére, akit ők saját nyelvükön Vitellinek neveztek. És kezdődött minden előről.

Vörös kerék

2035-ben Magyar János bement a polgármester fogadóórájára. Békésen kivárta sórárt, és megállt a nagy ember íróasztala előtt. Nem kínálták helytel. – No, mit akar, Magyar? – kérdezte a barna bőrű, vastag aranyláncokkal és karkötőkkel ékesített polgármester. Magyar János belekezdett, kicsit ijedten, mert a háta mögött ott állt a kocsmából is jól ismert kidobóember. – Tisztelt polgármester úr, alázatosan panaszt szeretnék emelni, mint a helyi kisebbségi magyar önkormányzat vezetője. Nem kapunk munkát, csak ránk néznek, máris ajtót mutatnak, mert fehérek vagyunk. A falu végén, ahol éldegélünk, a Horváth Aladár utcában, állandó félelemben vagyunk, a roma rendőrség nem hajlandó kiszállni, már a mentő sem jön oda, mert elsüllyedne a sárban. A segélyből, tetszik tudni, gyermekeként havi harminc euró, még kenyérre sem futja... A polgármester felállt, megveregette a rongyos ember vállát. – Hát bizony, János, előbb kel-

lett volna gondolkodni! Két gyerekből nem lehet megélni, ezt maga is tudhatta. Ami meg a diszkriminációt illeti, azt bizonyítani kellene. Van „út a munkához” programunk, van teknővájó, vályogvető, kosárfonó tanfolyamunk, a társadalmi beilleszkedés magukon múlik. No, isten hírével, Magyar. Majd küldetek maguknak száraztészta, talán még egy kis tűzifát is. – Magyar János lehajtott fejjel somfordált ki az önkormányzat épületéből, melynek bejárata felett ott ragyogott az állami címer, a vörös kerék zöld mezőben.

Vízözön

Bár évtizedek óta figyelmeztettek rá a szakemberek, milyen komoly a veszély, a klímakutatók jövendöléseit mindenki udvariasan meghallgatta, de nem történt semmi. A négyöt évre megválasztott politikusok mindig arra gondoltak, majd az utánuk következők bíbelődjenek inkább a problémával, különben is, utánuk az özönvíz. Mivel nem volt olyan nemzetközi szervezet, mely határozatait ráerőltethette volna a különböző fejlettségű és érdekű országokra és szövetségekre, minden ment tovább a maga útján. Magyarország 2050-re teljesen elsivatagosodott, a Hortobágyon igazi homokviharak dúltak, viszont Észak-Afrika sivatagos területei kezdtek egyre több esőt kapni, és Európa legnagyobb gabonaszállítója ismét Egyiptom lett, mint a rómaiak idején.

A négy és fél millióra csökkent magyar lakosság a hegyekbe húzódott, a síkságokon rekedt szegényeket pedig arab humanitárius szakértők tanították a pusztai életmód elviselésére. Mire a maradék népesség megszokta az állandó aszályt, jöttek a hírek a világtengerek emelkedéséről, de ezt sem igazán vette senki komolyan, még akkor sem, amikor egész Hollandia és Anglia délkeleti része víz alá került. „Minket megvéd a Kárpát-medence” – hajtogatták a magyar vezetők, akik nagy öntözőrendszereket álmodtak a sivatagba, izraeli befektetőkkel.

Eltelt még ötven nehéz esztendő, már úgy tűnt, 2100-ra sikerül visszafizetni a Nemzetközi Valutaalaphoz járó kölcsön kamatainak nagy részét, amikor északról és délről szinte egyszerre tört be a tenger az Unió magyar au-

tonóm területére. Mivel ekkor már a népesség mindössze százezer főt számlált, a holland és angol menekültekkel együtt, a katasztrófavédelem szóvivője biztosította a lakosságot, bérrel kínai hajókkal kimentenek mindenkit keleti irányban, hiszen a nagy ukrán-orosz síkságon mindössze térdig ér a víz.

Így került vissza százezer új honfoglaló az Etelközbe, és még sokáig őrizték emlékeztükben az őshazát, a Pannon tengert.

Beszélő állatok

Nem keltett túl nagy szenzációt, amikor a XXI. század első évtizedének végén német kutatók olyan egereket hoztak létre, amelyek a FOXP2 elnevezésű beszédgén emberi változatával rendelkeznek, főleg azért, mert az úgynevezett transzgenikus egerek mindössze mélyebb hangon cincogtak, mint korábban. Wolfgang Enard német kutató, a kísérletek vezetője akkor úgy nyilatkozott, még hosszú lesz az út, mely annak megfejtéséhez vezet, hogyan alakult ki az emberi, artikulált beszéd az evolúció során, és az ember miért nem ugatással vagy morgással kommunikál. Néhány évvel később Magyarországon, ahol a szocialista kormány drasztikus megszorításokkal nyeste vissza az emberi fejlődést, a lakosság nem csekély hányada már kizárólag ugatással vagy morgással kommunikált, talán ez készítette arra a szegedi biológusokat, hogy ők is elkezdjenek kísérletezni az egerekkel. Legnagyobb sikereiket a templomokban fogott egerekkel aratták, melyek szegénységükönél fogva különleges túlélő képességgel rendelkeztek. Ezek az egerek – igaz, hogy csak cincogva – de néhány hónap alatt megtanultak magyarul, illetve egy sajátos dialektusban szólaltak meg, mely leginkább a kereskedelmi tévékben látható, cigány szereplők által előadott problémamegoldó műsorokban volt eltanulható – alighanem a kísérleteket vezető tudósok is ezeket a műsorokat nézték vizsgálódás közben. Az egerek főleg káromkodtak, a tudósokat szidalmazták, több tápot, tágasabb ketrecet és új élettársat követeltek. A magyar kutatók eredményeit hamarosan más nemzetek tudósai is átvették, és hatalmas verseny indult el, milyen állat milyen

nyelven képes először megszólalni. A presztízs-okokból kialakult nemes küzdelem során a nagyhatalmak azonnal lefoglalták maguknak a nagyragadozókat, majd egy ENSZ-döntés után minden állam csak a saját területén őshonos állatfajtákat taníthatta az állami nyelvre. Gyorsan lefoglalták az oroszánt, tigrist, párducot, sast, még a legbefolyásosabb közel-keleti államnak is csak a keselyű jutott, viszont a szegény magyaroknak – hiába küzdtek az Európai Unióban – csak az egér maradt. Az immár beszédképes állatok hamarosan szavazati jogot kaptak – egyelőre csak az emlősállatok – de az SZDSZ utódpartja, a Szabad Állatok Szövetsége kampányt indított a hüllők, kételtűek, madarak, és természetesen a rovarok jogaiért is. A vírusok és baktériumok beszédképességének fokozásán jelenleg is dolgoznak Amerikában és Izraelben.

Marx Károly klónja

2083-ban a Global Internet Társaság elérkezettnek látta az időt, hogy nemzetközi pályázatot írjon ki a híres embereket klónozó program keretein belül. A humánklónozás technikája már annyira előrehaladott volt, hogy csontmaradványokból is képesek voltak tökéletes hasonmásokat létrehozni, bár minden egyes sikeres kísérlet több millió eurodollárba került. A pályázatra minden

nép benevezett egy sereg híres embert, Napóleontól Leninig, Einsteintől Beethovénig, úgyhogy a G.I.T. úgy döntött, internetes szavazásra bocsátja a kérdést. Némi meglepetést keltve a negyven milliárd szavazatból 8,2 milliárd Marx Károlyt találta legmértőbbnek a „feltámasztásra”, elemzők szerint Kína, Oroszország és Dél-Amerika lakossága döntött a nagyszakállú közgazdász mellett. Hatalmas sajtónyilvánosság övezte az exhumálást a londoni Highgate-temetőben, éppen Marx halálának napjára időzítették az eseményt, hiszen a világkommunizmus prófétája 1883. március 14-én hunyt el, hatvannégy éves korában.

A nagy érdeklődés hamar alábbhagyott, az atombiztos klónkamrában szépen fejlődött a kis Karl, egy géphang felolvasta neki „őse” összes műveit. Lassan kinőtt a szőrzete, és hatvannégy év múlva, 2147-ben megnyílt a kamra ajtaja, és Marx Károly egy hosszú alagúton keresztül kibotorkált a napvilágra. Kopár, szinte holdbéli táj fogadta, de a távolban feltűnt néhány hasonlóan szőrös, állatbőrbe burkolt alak. Döbbenet szemlítették a barlangból felbukkanó fehérembert, aki integetett nekik, és közölte velük, hogy kísértet járja be Európát, a kommunizmus kísértete. A vademberek nem értették, de rövid tanakodás után leterítették az idegent: kicsit szőrös volt, de az ősközösség tagjai nem voltak válogatósak.

